

Arrest

nr. 131 015 van 8 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX loco advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn en te behoren tot de Yoruba etnie. U werd geboren in Tudun Wada, Kaduna op 10 maart 1984, maar groeide op in Lagos sinds u 3 maand oud was. U vervolgde de lagere en middelbare school in Lagos en startte een opleiding tot haarstylist. In 2005 ging u samenwonen met (N.S.), met wie u drie kinderen kreeg. Na het overlijden van uw vader in 2005, was er onenigheid binnen de familie. In januari 2013 verhuisde u met uw man en uw moeder vanuit Lagos terug naar Tudun Wada, Kaduna, het dorp waarvan uw moeder afkomstig was. Op de laatste zondag van oktober verbleef u met uw familie in het huis van uw moeder. Jullie hoorden een ontploffing en liepen naar buiten, waar jullie zich verspreidden. U raakte uw familie kwijt en nam de bus naar Lagos, geholpen door een man die u onderweg tegenkwam. In Lagos aangekomen ging u

naar het huis waar u voordien woonde in Agboyi, maar uw gezinsleden noch de familie van uw vader was daar, het huis werd verhuurd aan onbekenden. U begon mensen om geld te smeken en zo leerde u Chief kennen, die u naar het ziekenhuis bracht voor verzorging. Nadien bracht hij u naar een hotel. Hij vroeg u of u verder nog iemand kende in Lagos. U noemde de man die u van Kaduna naar Lagos geholpen had en gaf Chief zijn nummer. Chief zorgde voor een paspoort met visum voor u. Samen met de man die u ook al van Kaduna naar Lagos had begeleid, vertrok u op 4 januari 2014 per vliegtuig vanuit Lagos, om op 5 januari 2014 in een onbekend land aan te komen. U kwam per trein naar België op dezelfde dag en vroeg op 6 januari 2013 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt geboren te zijn in Tudun Wada, maar sinds u drie maand oud was in Lagos gewoond te hebben, tot u in januari 2013 opnieuw naar Tudun Wada verhuisde (zie gehoorverslag CGVS p.3-5). U zou enkele maanden in Tudun Wada verbleven hebben voor u er wegvlochtte naar aanleiding van een bomaanslag door Boko Haram (zie CGVS p.5, 11).

Volgende opmerkingen kunnen echter bij uw asielrelaas gemaakt worden.

Met betrekking tot de aanslag die zou hebben plaatsgevonden in Tudun Wada blijft u bijzonder vaag. U stelde enkel dat u op het nieuws hoorde dat de aanslag door Boko Haram werd gepleegd. Hoewel u bevestigt dat er doden vielen, heeft u geen idee hoeveel doden er vielen, noch kan u concreet beschrijven wat er gebeurde of waar in Tudun Wada de bomaanslagen precies plaatsvonden (CGVS p.13, 14). Geconfronteerd met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar u nochtans verklaarde dat verschillende huizen en kerken vernield werden, stelt u nu dat er huizen en moskeeën vernield werden en noemt u de moskee in uw regio (CGVS p.14). U kent echter de naam van de moskee niet (CGVS p.14). Bovendien is het eigenaardig dat u de moskee niet meteen noemde, toen u expliciet gevraagd werd naar de plaats die gebombardeerd werd en of u de straat, de plaats of het gebouw waar de aanslag plaatsvond kon benoemen (CGVS p.13). Gevraagd of er ook kerken vernield werden antwoordt u bevestigend, maar u kan de kerken in kwestie niet noemen (CGVS p.14). U stelde enkel dat u op het nieuws hoorde dat er in Tanjuda en elders in Tudun Wada aanslagen werden gepleegd (CGVS p.15). Nochtans stelt u dat Chief voor u naar Kaduna zou teruggekeerd zijn met een foto van uw kinderen (CGVS p.12, 13). Men zou dan ook verwachten dat u van hem informatie kon krijgen over de exacte gebeurtenissen in Tudun Wada en dat u deze informatie ook zou vragen, aangezien ze uzelf en uw familie betrof. Informatie over het gebeurde en over de huidige situatie in Tudun Wada kon u immers belangrijke informatie opleveren met betrekking tot uw man en kinderen, hun overlevingskansen en eventuele verblijfplaats. Hoewel u sinds de aanslag geen contact meer zou hebben met uw man en uw kinderen (CGVS p.7, 8 en verklaring DVZ in administratief dossier, punt 15b), deed u bijzonder weinig moeite om verdere informatie over hetgeen er de dag van de aanslag gebeurde te verkrijgen. Gevraagd of u aan Chief vroeg naar details in verband met de aanslag, stelde u immers dat u Chief enkel naar uw kinderen vroeg, en dat hij zei dat ze er niet waren (CGVS p.16, 17). Uw lacuneuze en wisselende verklaringen en klaarblijkelijke desinteresse in verband met de gebeurtenissen die u aanhaalt als de aanleiding van uw vertrek uit uw land (de aanslag in Tudun Wada), doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Met betrekking tot uw verblijfplaats in Kaduna, namelijk het dorp Tudun Wada, legt u wisselende verklaringen af. Zo stelt u aanvankelijk geboren te zijn in Tanjuda, Kaduna state. Gevraagd of Tanjuda een dorp is, of iets anders, herhaalt u slechts dat Tanjuda in Kaduna is. Gevraagd of Tanjuda een dorp, een straat of een wijk is, stelt u dat het een dorpje is. Gevraagd hoever dit dorpje van de stad Kaduna verwijderd is, blijft u het antwoord schuldig. U verklaart slechts dat u nooit buiten ging toen u er verbleef en dat u enkel hoorde over Tudun Wada en Tanjuda. Gevraagd wat Tudun Wada is stelt u dat het de naam van de plek is, dat ze het Tudun Wada en Tanjuda noemen. Gevraagd of Tudun Wada en Tanjuda dan twee namen voor hetzelfde dorp zijn, antwoordt u bevestigend. (CGVS p.4, 5.) Gevraagd wat u over Tanjuda/Tudun Wada kan vertellen, stelt u enkel dat men er Hausa spreekt, dat u steeds binnenshuis bleef, en dat u zelf geen Hausa spreekt. U stelt dat het een klein dorp is. U weet niet hoeveel inwoners het heeft, noch of er nog andere etnieën wonen dan de Hausa. (CGVS p.14, 15.) Over de grotere regio van Kaduna weet u evenmin of er nog andere etnieën wonen dan de Hausa (CGVS p.15). Gevraagd of u namen van straten in Tudun Wada kan geven stelt u van niet. U voegt toe dat de enige straten die u kende Tudun Wada en Tanjuda zijn. Gevraagd of Tudun Wada en Tanjuda dan zowel straat als dorp zijn, stelt u nu dat Tudun Wada het dorp is en Tanjuda de straat waar u leefde (CGVS p.15), hoewel u eerder expliciet verklaarde dat Tanjuda een dorp is (CGVS p.3) en bovendien bevestigde dat Tudun Wada en Tanjuda twee namen voor hetzelfde dorp zijn (CGVS p.4). U noemt geen andere straten en u kent geen andere prominente plaatsen in het dorp (CGVS p.15). U

kan evenmin plaatsen tussen Kaduna en Lagos noemen (CGVS p.5, 12), hoewel u eind oktober 2013 met de bus van Kaduna naar Lagos reisde (CGVS p.12) en u eerder hetzelfde jaar ook al in omgekeerde richting had gereisd (CGVS p.5). **Omwille van het bovenstaande maakt u uw band met of verblijf in Tudun Wada in het geheel niet aannemelijk.** Nochtans verklaarde u de lagere en middelbare school vervolledigd te hebben in Lagos en een opleiding tot haarstylist gevolgd te hebben (CGVS p.6). U heeft dus enige opleiding genoten. Men mag van u dan ook verwachten dat u zich bewust bent van de plaats waar u zich bevindt, dat u deze plaats enigszins kan beschrijven en dat u onderscheid kan maken tussen de begrippen 'straat' en 'dorp'. Gezien uw opleidingsniveau en uw bewering dat uw moeder uit Tudun Wada afkomstig is (CGVS p.5), kan uw bewering steeds binnenshuis gebleven te zijn geen vergoelijking zijn voor uw algehele onwetendheid en zeker niet voor uw incoherente verklaringen. Uit uw visumdossier blijkt bovendien dat op het paspoort dat u voorlegde bij de visumaanvraag bij geboorteplaats 'Lagos' stond opgegeven (zie visumdossier in administratief dossier), en niet 'Kaduna', waar u tijdens het gehoor beweert geboren te zijn (CGVS p.3).

Aangezien u noch de aanslag in Tudun Wada, noch uw aanwezigheid in Kaduna aannemelijk kan maken, kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van **"de wet van 29/07/1991 m.b.t. motiveringsverplichting en schending van art. 62 van de wet van 15/12/1980"**.

Zij betoogt:

"Dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed; Dat in het verzoekschrift geen rekening is gehouden met de volledige verklaringen afgelegd door verzoekster.

Dat daaruit geenszins een afweging blijkt tussen de belangen van verzoekster enerzijds en van de Staat anderzijds; terwijl het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en dat integendeel de schade die aan verzoeksters zou berokkend worden enorm is;

Dat de Commissaris Generaal de aanvraag van verzoekster ongegrond verklaart, omdat op basis van de door verzoekster aangehaalde feiten niet zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingen Conventie van Genève of een reëel risico tot lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie aangaande subsidiaire bescherming;

Terwijl de door de verzoekster aangehaalde problemen wel degelijk ressorteren onder de Vluchtelingen Conventie en van dien aard zijn om haar het statuut van vluchteling toe te kennen;

Dat de beslissing van het CGVS onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29/07/1991 flagrant schendt;

Art. 3 van de Wet van 29/07/1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen; tevens dient, na luid van hetzelfde artikel, de motivering afdoende te zijn;

Dat de beslissing ten aanzien van verzoekster de materiële motiveringsplicht schendt, aangezien het CGVS op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen;"

Inzake de motivering betreffende de aanslag in Tudun Wada, stelt verzoekster:

"Verzoekster is in geen enkel geval vaag gebleven in haar verklaringen over de bomaanslag in haar dorp een tweetal maanden voor zij haar land verliet.

Verzoekster gaf aan dat haar huis werd gebombardeerd en dat de woning hierbij volledig vernield werd.

Zij gaf aan dat zij op de vlucht diende te slaan, onmiddellijk en dat zij dus niet de mogelijkheid had om iets van documenten of goederen mee te nemen.

Zij werd verplicht om hoogzwanger haar man en de overige drie kinderen te laten lopen, zij kon hen niet volgen en raakte hen kwijt.

Er vielen doden en gewonden bij de aanslag.

Verzoekster kwam een man tegen aan wie zij om hulp vroeg, zijnde ten einde raad: deze man besloot haar in veiligheid en naar een ziekenhuis te brengen opdat zij kon verzorgd worden.

Er dient te worden vastgesteld dat het CGVS niet het minste onderzoek heeft gedaan naar de aanslag van Boko Haram (zo vernam zij via het nieuws) in deze periode. In het administratief dossier is niet één document terug te vinden over deze aanslag of met betrekking tot een zoektocht ernaar.

Nochtans kan het CGVS zelf bij twijfel over de verklaringen van de asielzoeker in kwestie niet zomaar de verklaringen naast zich neerleggen.

Verzoekster kan uiteraard niet zeggen hoeveel doden en gewonden er waren omdat zij moest vluchten om haar eigen leven te kunnen redden en dat van haar ongeboren kind. Zij bleef niet ter plaatste om de omvang van de schade op te meten.

Verzoekster woonde in Tanjuda street, haar huis werd getroffen door de bom dus uiteraard is dat de plaats van de aanslag: hiermede is minstens impliciet de plaats aangegeven door verzoekster.

Verzoekster kon zich de naam van de moskee enkel niet herinneren maar zij was wel precies wat dat betreft, met name vond de aanslag plaats op kerken en een moskee.

Verzoekster verzocht chief aan de hand van de foto naar haar man en kinderen te gaan zoeken: zij wil wel degelijk weten waar haar gezin is en hoe het met hen gaat maar zij heeft gelet dat haar woning gebombardeerd werd geen mogelijkheid om hen te contacteren.

Verzoekster nam wel contact op met het rode kruis bij haar aankomst in België die haar zouden helpen om haar gezin te zoeken. Tot op heden en ondanks regelmatig informeren heeft zij hieromtrent niets vernomen (zie stuk 3).

Verzoekster deed dus wel degelijk moeite om haar gezin te vinden: wat moet zij nog meer doen? Het CGVS mag ook niet uit het oog verliezen dat verzoekster hoogzwanger was en dat zij enkel het leven van haar ongeboren kind wou redden.

Verzoekster heeft geen wisselende verklaringen afgelegd en al evenmin heeft zij enige desinteresse getoond voor haar problemen, de omstandigheden waarin zij haar land diende te verlaten en haar gezin. Verzoekster vertelde de waarheid, zij heeft op alle vragen geantwoord en haar volledige medewerking verleend bij het verhoor.

Het is dan ook frappant dat het CGVS niet is nagegaan hoe het staat met de verklaringen rond de aanslag waarbij er meerdere huizen, moskee en kerken vernield werden.

De motivering is niet alleen onjuist aangaande deze punten, ze is ook niet gesteund op het administratief dossier omdat verzoekster wel degelijk verklaringen aflegde die stroken met de werkelijkheid."

Aangaande de motivering omtrent haar verblijf in Tudun Wada in Kaduna, doet verzoekster gelden dat zij samen met haar baby aanwezig was op het gehoor, hetgeen niet evident is en niet wordt vermeld in de bestreden beslissing. Het CGVS vraagt nochtans dat minderjarige dochters worden meegenomen naar het gehoor "indien men een vermoeden heeft dat één van de reden tot vraag asiel besnijdenis zou kunnen zijn". Verzoekster leefde in Kaduna State, in het dorp Tudun Wada. De plaats waar zij woonde werd Tanjuda genoemd. Dit verklaarde verzoekster ook tijdens het gehoor. Verzoekster verwijst naar haar verklaringen dienaangaande tijdens het gehoor bij het CGVS, naar haar gezegden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en naar het interne document met identiteitsgegevens bij de DVZ. Er kan geen onduidelijkheid zijn over dat zij van Kaduna State afkomstig is en woonde in de straat Tanjuda. Het is de Protection Officer zelf die de zaken compliceerde met onduidelijke vragen. Verzoekster spreekt inderdaad geen Hausa. Men stelde haar ook weinig of geen concrete vragen over haar dorp in Kaduna. Verzoekster vraagt zich af wat zij kon antwoorden op de algemene vraag wat zij kon vertellen over haar dorp. Er werd haar niet gevraagd naar haar dagelijkse bezigheden. Zij bleef binnen, deed het huishouden en zorgde voor de kinderen.

Verder is het niet zo dat men, omdat men tweemaal van plaats A naar plaats B reist, de hele resem dorpen die men dient te passeren kan opnoemen. Verzoekster blijft erbij dat zij op alle vragen correct en volledig heeft geantwoord. Gezien haar opleidingsvermogen kon zij deze zaken niet weten.

2.1.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van "art. 48/4 door weigering van de subsidiaire bescherming statuut aan verzoekster".

Zij betoogt:

"Dat er met name zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat wanneer verzoekster terugkeert naar Nigeria, zij een reëel en persoonlijk risico loopt op ernstige schade;

Bij gedwongen terugkeer, zal verzoekster niet kunnen rekenen op de bescherming van de plaatselijke autoriteiten;

Boko Haram is overal actief in Nigeria, verzoekster brengt nog recente informatie bij waaruit blijkt dat bij een aanslag 2 dagen geleden nog verschillende doden en gewonden vielen. Verzoekster betreurt dat het CGVS geen opzoekingen deed over de actuele situatie in Nigeria. Het CGVS dient toch ten allen

tijde de situatie in een bepaald land op te volgen en na te gaan of er geen elementen zijn die toch toelaten om subsidiaire bescherming toe te kennen.

Boko Haram ontvoerde nog niet zo lang geleden 200 schoolgaande meisjes: de hele wereld heeft zijn ongenoegen hierover laten horen.

Verzoekster als alleenstaande vrouw met een dochtertje van 6 maanden oud heeft dan ook een bijzonder profiel in geval van terugkeer is de kans groot dat zij slachtoffer zou worden van dergelijke organisatie.

Verzoekster haar leven is in gevaar en zij zal inderdaad niet kunnen rekenen op de bescherming van haar eigen overheid.

Het aantonen van algemene situatie, die bedreigend is voor de bevolking van een land of regio, is voldoende om tot de subsidiaire bescherming te kunnen besluiten (zie Raad van State, n° 165 punt 470, d.d. 01/12/2006);

De subsidiaire beschermingsstatus werd dan ook ten onrechte geweigerd aan verzoekster”.

2.1.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift: een document van het Rode Kruis van 11 april 2014 (bijlage 3), een artikel van 23 juli 2014 over een door Boko Haram in Kaduna gepleegde aanslag (bijlage 4) en een artikel van 11 oktober 2013 over aanslagen in Kaduna en arrestaties die hierop gevolgd zijn (bijlage 5).

2.2.1. De twee door verzoekster aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Waar verzoekster aanvoert dat geen afweging werd gedaan tussen haar belangen en deze van de staat, dient te worden opgemerkt dat het proportionaliteitsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.6. Daargelaten de vraag naar de geloofwaardigheid van verzoeksters verblijf te Tudun Wada in Kaduna en haar aanwezigheid aldaar op het ogenblik dat er een aanslag zou hebben plaatsgevonden, dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar Nigeria slachtoffer zou dreigen te worden van een systematische en persoonsgerichte vervolging. Uit de stukken van het dossier en uit verzoeksters gezegden blijkt immers dat zij in haar land van herkomst nooit persoonlijk werd bedreigd of geïsoleerd. Zij stelde louter aanwezig te zijn geweest in het voormelde

dorp op het ogenblik dat Boko Haram aldaar een aanslag pleegde. Zij gaf daarbij duidelijk aan dat deze aanslag niet tegen haar was gericht (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst, nr.5). Bovendien blijkt nergens uit haar verklaringen dat zij in de loop of naar aanleiding van de aangehaalde gebeurtenissen persoonlijk in aanraking zou zijn gekomen met Boko Haram. Bijgevolg kan niet worden ingezien waarom deze organisatie verzoekster, die overigens zelf moslim is (*ibid.*, verklaring, nr.9), bij een terugkeer naar haar land van herkomst zou viseren.

Aldus dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar land van herkomst in wezen heeft verlaten omwille van economische redenen. Dit blijkt tevens uit haar verklaringen wanneer haar in de vragenlijst werd gevraagd wat zij vreesde bij een terugkeer. Aldaar stelde zij: *"Ik heb geen woonplaats, geen geld, niets meer in Nigeria. Ik weet niet wat er zou gebeuren bij een terugkeer"* (*ibid.*, vragenlijst, nr.4). Ook bij het CGVS verklaarde verzoekster, gevraagd wat maakt dat zij niet kan terugkeren naar Nigeria: *"Omwille van de bomblast. Ik heb geen plek om te slapen als ik terugga"*. Voorts ontkende zij er nog andere zaken te vrezen en stelde zij dat zij niet in Lagos kon blijven louter omdat zij niet bij 'Chief' kon blijven (administratief dossier, stuk 3, p.17).

Verzoekster dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging. De voormelde redenen houden geen verband met één van de voormelde vervolgingsgronden en kunnen bijgevolg niet worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Verzoekster toont evenmin aan dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst dermate ernstige economische problemen zou kennen dat zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster kan immers voldoende zelfredzaam worden geacht om in haar land op zelfstandige wijze in haar onderhoud te voorzien. Zij voltooide haar middelbaar onderwijs en vatte hogere studies Engels aan. Daarnaast kent zij de stiel van haarstylist en gaf zij bij de DVZ aan ook daadwerkelijk als kapster te hebben gewerkt (administratief dossier, stuk 13, verklaring, nr.11-12). Met uitzondering van haar eerste drie levensmaanden en de laatste tien maanden voor haar vertrek uit Nigeria, woonde verzoekster bovendien haar gehele leven in Lagos. Gezien zij er school liep en haar hele leven woonde, kan bijgevolg worden aangenomen dat zij er over een sociaal netwerk beschikt.

Voor zover verzoekster nog verwijst naar de aanwezigheid van Boko Haram in Nigeria, dient vooreerst te worden herhaald dat niet kan worden ingezien waarom deze organisatie haar persoonlijk bij een terugkeer naar Nigeria zou viseren. Verder toont verzoekster de stelling niet aan dat Boko Haram in geheel Nigeria actief zou zijn. Uit de bij het verzoekschrift gevoegde informatie kan dit immers geenszins worden afgeleid. Hieruit blijkt slechts dat Boko Haram in het Noorden van het land actief is (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 4 en 5). Verzoekster toont echter niet aan dat Boko Haram ook in Lagos, in het Zuiden van het land, actief zou zijn. Evenmin toont zij aan dat de situatie daar of elders in het land zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS